

in Naprej zastava Slave, so bile že ukročene vse strasti. Tako blažilno vpliva lepo petje na človeška srca.

Potem se je pričela domača veselica, ki je Lomasta odškodovala za prestane nezgode, in nazadnje so bili vsi ljudje teh misli, da so se dobro zabavali.

Celo Ivan je rekel zvečer Janku, da je bilo lepše, nego se je on bal. »Škoda, da ni bilo še streljanja!«

»Boža zahvali!« je dejal Janko. »Se vsaj nihče ni ponesrečil.«

Pri obračunu je naračunil Lomast čisto malo primanjkljaja. »Če doplača odbor dvanajst kron,« je dejal, »bom trpel drugo jaz.«

Ugovarjal ni nihče razen Mlakarja, ki je pa govoril nekaj več, kot je mogel dokazati v sodi-

šču. Zato je plačal pozneje še posebej zaradi razzaljenja Lomastove časti trideset kron.

Tako se je proslavljal spomin vrlega slovenskega pisatelja Vrbana Škorca, in lepo so potem pisale novine, kako da je bil to pravi ljudski tabor, da so nastopili ognječasci in veteranci, žene in dekleta v narodnih nošah, da je krasno govoril gospod župan in nič manj lepo visokošolec Ivan Šimen, kako imenitno da so peli pevci pod spretnim vodstvom gospoda nadučitelja; potem pa da se je razvila pristrčna, neprisiljena ljudska veselica, tako da sme vsakemu žal biti, kdor se je ni udeležil. »Ljubljančani,« se je poudarilo pikro in po pravici, »so nas kakor tolikrat o podobnih prilikah tudi sedaj pustili na cedilu. Zastopana ni bila ne Leonova družba, ne Slovenska Matica. Žalostno in sapienti sat . . .«

Pri Marijinem vodnjaku v Nazaretu.